

Formanden:

Er der flere af medspørgerne? Ja, hr. Jacob Buksti.

Jacob Buksti (S):

Jeg var lige ved at sige, at hvis statsministeren har den der håndbog, så vil jeg da gerne have et eksemplar. Så kan det være, at vi også kan læse videre i den.

Men jeg vil da gerne spørge, når nu statsministeren har valgt den her attitude i dag, at det bare er socialdemokratisk kalkunjagt, om det er statsministerens indtryk, at det er Socialdemokraterne, der har opfundet de her sager, om ikke det er noget, som statsministeren også har læst om i aviserne. Der er trods alt en vis offentlig interesse i forhold til kirkeministerens ageren i Kirkeministeriet og de sager, der er dér; der er en vis offentlig interesse omkring den daværende miljøministers administration af den pågældende velfærdspulje; der er også en offentlig interesse omkring socialministerens ageren.

Ville statsministeren ikke synes, at det måske ville være at beskyldte oppositionen for at være ualmindelig tam, hvis vi ikke engang gad spørge om, hvad det er for nogle sager, der optager pressen og offentligheden?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, det er tænkeligt, at det i den socialdemokratiske folketingsgruppe ville blive opfattet som pligtforsømmelse, hvis man ikke bruger en onsdag eftermiddag på at drive kalkunjagt på nogle ministre, hvis man ikke har andet at bruge sin tid på. Det vil jeg slet ikke afvise.

Den håndbog, jeg talte om, er sådan en, om jeg så må sige, mental håndbog, jeg tror ikke den foreligger fysisk, men den er sådan en grundbestanddel af den opdragelse, Socialdemokrater har, at når man ikke selv har noget positivt at byde på, så kan man bare køre på negativ kritik af modstanderne.

Kl. 13.45

Jacob Buksti (S):

Nu kan jeg så forstå, at det der med håndbogen er et spørgsmål om statsministerens mentalitet, for det er åbenbart statsministerens mentalitet, der på en eller anden måde kan fortælle, hvad den der håndbog er. Statsministeren er åbenbart en stor ekspert, og det var derfor, at jeg spurgte, om statsministeren ikke kunne videregive noget af sin store ekspertise til nogle af os andre, for så

kunne det jo være, at vi kunne komme til at optræde mere efter statsministerens gemyt.

Men er det ikke rigtigt, at de sager, som vi her taler om, er sager, som er blevet rejst i offentligheden? Er det ikke træls – for nu at tale lidt jysk – for statsministeren at skulle stå her og agere i forhold til hele tre ministre, som altså er blevet fremstillet i medierne som agerende efter principper om kammerateri og vennetjenester? Er det også offentligheden og pressen, som har misforstået de her næsten sådan selvopofrende ministres ageren på den her arena, eller er det kun Socialdemokratiet?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg skal ikke undlade at udtrykke min dybe påskønnelse af hr. Jacob Bukstis omsorg for mit mentale velbefindende, når hr. Jacob Buksti næsten med beklagelse i stemmen siger, at det må være træls for statsministeren at skulle svare på sådan nogle spørgsmål. Men jeg kan jo ikke give så meget for den deltagelse i mit mentale velbefindende, når hr. Jacob Buksti og de ti medspørgere ikke har gjort andet hele eftermiddagen end netop at rejse alle disse spørgsmål. Så spørgsmålet er, hvor meget der overhovedet er i det.

Jeg kan sige til hr. Jacob Buksti, at den ekspertise, som jeg mener at besidde vedrørende Socialdemokraternes ageren, er opbygget gennem 26 års medlemskab af Folketinget og dermed 26 års samliv med Socialdemokratiet, som har lært mig, at det er den måde, socialdemokrater reagerer på. Når de ikke selv har noget positivt at byde på, så fylder de tiden ud med negativ kritik af modstanderen.

Formanden:

Er der flere medspørgere, der vil have ordet, inden fru Sandy Brinck får sit sidste spørgsmål?

Sandy Brinck (S):

Det er jo sådan en særegen oplevelse at sidde og lytte til, at en statsminister efterlyser, at vi skal bruge onsdagens spørgetid til sådan at komme med politiske programmerklæringer om, hvad vi gerne vil, når statsministeren udmærket godt ved, at Folketingets spørgetid handler om, at vi i oppositionen kan spørge ministrene om noget. Når vi om lidt skal have et regeringsskifte, så kan statsministeren jo få al mulig lejlighed til at spørge den anden vej rundt, men indtil da må statsministeren finde sig i, at vi spørger og statsministeren svarer.